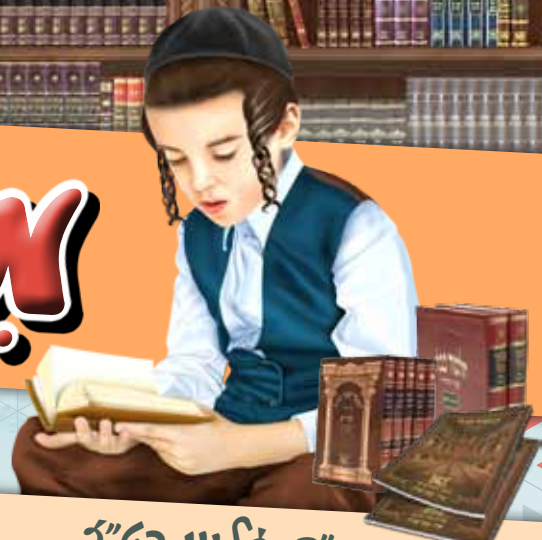

אֶלְדָּנוֹת

לְפָנֵינוּ עֵבֶת

פְּרֻשַׁת וַיֵּצֵא

הַסֵּד, אֲדִיוֹן רַס"ב

הוֹדָאָה לַה'

במעמד הברית של הרה"ק ה'שפת אמת' זיע"א שררה אורה של שמחה ותרה בהיכלו של זקנו הרה"ק ה'חודשי הרי"ם' זיע"א. לגבי השם הנתן לרף הנמול, הורה החודשי הרי"ם לקרותו יהודה ליבוש, וכדבריו עשו. לאחר הסעודה נשמע יוצא מפי אבי הילד, הרה"ק רבי אברהם מרדכי: 'קראתי את שמו יהודה והוא טה לבבות בני ישראל להודות להשי"ת'. לימים ספר החסיד רבי שמעון חיים זצ"ל, אחיו של השפת אמת, ששמע פעם מפה קדשו: 'אבי זצ"ל קרא שמי יהודה ע"ש הודיה על שנתפא ממחלתו, והנני רואה בו בי, שכל היום והלילה לא הייתי מרגיש עיפות מלהודות את השי"ת'. וכידוע היה השפת אמת נותן עצה להנצל מיסורין על ידי ההודאה לה', כאשר כתב במכתב ששגר לשאר בשרו הרה"ח רבי מאיר לנדשטיין לחזקו בעת מחלתו: 'צר לי עליך אחי וכו' דאי' במדרש שאין מפסיקין בקללות שאין בדיו שבני מתקלליו ואני אתברך, וממילא המברך ה' ומקבל היסורין באהבה, היסורין בדליו ממנו, שאין בדיו שהמברך ה' יהיה ביסורין (ממעונות אריות).

יהודה מלשון הודאה

וכתב הרה"ק ה'שפת אמת' זיע"א (פרשת ויגש תרל"א): יהודה מלשון הודאה, והוא כל איש ישראל ששמעתי מאז"ז מו"ר [הרה"ק החודשי הרי"ם] זצלה"ה שנקראו 'יהודים' על שם שמודין להשי"ת על כל דבר קטן וגדול שיודעין שהכל ממנו יתברך.

אנחנו נקראים 'יהודים' - שרשו שם הודאה

והרה"ק ה'ייטב לב' זיע"א כתב (פרשת ויגש): והנה מה שאנחנו נקראים 'יהודים' שרשו על שם הודאה, שאנחנו מודים ומשבחים אליו יתברך, כדכתיב (ישעיה מג כא) 'עם זו יצאתי לי תהלתי יספרי'. ומקור הדבר מהא דכתיב (בראשית כט, לה) 'ותאמר הפעם אודה את ה' על כן קראה שמו יהודה', ולכן על שם

הודאה אנחנו נקראים יהודים. ושרש הודאה הוא ציור המצטיר בלב אדם אדנותו וגדלותו יתעלה.

הזהרו מן הצבועים

הרה"ק רבי ישראל אביהצירא זיע"א, הבבא סאלי, אשר כל מעשיו היו לשם שמים, בלי כל פניה ורה, אהב את השלמות והצניעות בעבודת ה' ושנא בתכלית את העמדת הפנים והצביעות. בעינו החדה והבוהקת ובכל קדשתו וחסידותו היה מרגיש מיד באותם אנשים שהיו מראים עצמם כחסידים ואנשי מעשה ואין תוכם כבדם, והיה אומר למקרביו: לא דים שמשקרים אותנו אלא הם חושבים שאנחנו מאמינים להם. כשנתקל פעם באדם המעמיד פני חסיד היה מעמידו על מקומו, אך תמיד עשה זאת בצניעה ולא בפמבוי, כדי שלא לביישו.

ומעשה היה בחל המועד סכות, בשנת תשכ"ז, היו עם רבנו למעלה ממניו אנשים בספה. הגיע זמן תפלת מנחה ואחד מן הנוכחים שחפץ היה להראות את עצמו שהוא חסידא קדישא וליצר רשם של גברא רבא, בקש רשות להיות שליח צבור, ורבנו נענה לבקשתו. מתחלת התפלה החל אותו אדם להתנועע ולדקדק יתר על המדה, בהטעימו ובהדגישו כל מלה שיצאת מפיו, ובפרט בתפלת לחש החל לנוע כלולב, מוליק ומביא ומעלה ומוריד. כשבקש לומר חזרת הש"ץ בקש רבנו ממנו לתת לאדם אחר לומר את החזרה. עם סיום התפלה ולאחר שהתפארו המתפללים שאל הנ"ל: מדוע רבנו לא הניח לי לסיים את התפלה כשליח צבור? ענה לו הבבא סאלי: יש לך יותר מדי תנועות, דע לך כשאתה עומד בתפלה אתה עומד בפני הקב"ה, ואך ורק אתו, לא אתי ולא עם שום נברא. וזכר ואל תשכח, דע לפני מי אתה עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה וברוך שמו, ומהיום והלאה אל תנסה ליצר רשם על בני אדם, כי ה' בוחן לבות וקליות (הסבא קדישא' עמוד רטו).

הצבוע גרוע יותר ממי שמגלה את פרצופו האמתי הרה"ק רבי יואל מסאטמאר זיע"א היה פעם בעיר סאמאש אויךוואר, ובחצר הבית שהתאכסן שם עמדו כמה חסידים ישישים ודברו ביניהם בסוד שית. הדברי יואל יצא מחדרו ועבר שם ושאל אותם מה המדבר, ואמרו לו שמדברים מהצבועים. אמר להם הדברי יואל דבר נחמד, שמצינו אצל יעקב אבינו ע"ה שאמר הפתוב (בראשית לא א) 'וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הפבד הזה'. ולכאורה צריך באור, כפל הלשון למה לי, ולהלן נאמר (פסוק ב) 'וירא יעקב את פני לבן והנה איננו עמו כתמול שלשום', ויש לדקדק מה נשתנה כעת פני לבן עד שלא היה יכול להיות אתו בצותא חדא, והלא כל הזמן ישבו יחדיו.

ובאר, דהנה אחר שעשה יעקב את כל החיל הזה, תמהו בני לבן, הלא יעקב מדתו מדת אמת, ואיך רמה את לבן, אבל לאמתו של דבר קים יעקב אבינו ע"ה מה שנאמר 'עם עקש תתפתל' כמו שדרשו חז"ל במסכת מגלה, וכשהיה אצל לבן שהיה עקש ופתלתל, היה צריך יעקב להשתמש בדרכיו, והוא שאמרו בני לבן 'לקח יעקב את כל אשר לאבינו', דהינו מדתו של לבן, כמו שנאמר 'עם עקש תתפתל', ומאשר לאבינו דהינו כספו של לבן, עשה וכו'.

ועל כן יעצו את לבן שישנה את מעשיו להיות כיעקב, ויעשה עצמו כצדיק וישב בבית המדרש וילמד וישנה פניו כלפי חוץ בפני תם, ואז גם יעקב יחזר למדתו מדת האמת, וכאשר ראה יעקב אבינו ע"ה שלבן נעשה צבוע ושנה את מראהו, אמר: כעת כבר אי אפשר לי להיות אתו ביחד, כי הצבוע גרוע יותר ממי שמגלה את פרצופו האמתי. וזה שאמר 'ראה אני את פני אביכם איננו כתמול שלשום' שנשתנה ונעשה צדיק במראהו, ועל כן צריך אני לברח מכאן.

(מתוך הספר ספיר ויהלום - להרב הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

חידון אֶלְדָּנוֹת - נושא פרסים - מהו החפץ שמזכר בפרשתנו והוא החפץ הגבוה ביותר שמתאר בתורה כלה?

פתרון החידה - פרשת כי תצא:

ש. אילו שתי מצוות בפרשה זו קשורות לשכחה?
ת. אם נשכח עומר דגן בשדה, יש להשאירו לעניים (דברים כד יט). אנחנו מצווים לא לשכוח את אשר עשה לנו עמלק בצאתנו ממצרים (דברים כה יט).

שם הזוכה בסידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר":

פרשת כי תצא:
פורסם אי"ה בגליון הבא.

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו אי"ה בגליונות הבאים

הפותרים נכונה יכנסו להגרלה אי"ה
על סידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר".
את הפתרונות יש לשלוח אלינו עד ליום שני

למספר פקס: 077-470-26-81

או למייל: magdenot@gmail.com

נא לכתוב שם, כתובת מדויקת וטלפון.
בראש הדף לצייין "עבור חידון לנוער".

